

[Udenrigsministeren.]

seriøst debatterer noget, som aldrig kommer længere, men som blot er et udkast.

Jeg vil ligesom hr. K. Helveg Petersen anbefale meget, at det meget solide arbejde, der gøres mange steder i Det europæiske Parlaments forskellige udvalg, hverken bliver undervurderet eller glemt. Der er, når først det er gjort færdigt og kommet frem, meget at hente og også meget at hente til en dansk debat og til at få den på et tidspunkt, hvor den gør sin nytte, fordi man stadig har den mulighed at drøfte det og ikke står lige foran at skulle tage en beslutning.

Jeg håber, jeg med disse bemærkninger har svaret på de direkte spørgsmål, der er stillet; ellers er jeg naturligvis villig til at komme tilbage til det i næste omgang.

Statsministeren (Poul Hartling):

Hr. Ivar Nørgaard og hr. Patursson stillede spørgsmål til mig i forbindelse med Færøernes forhold til EF.

Hr. Ivar Nørgaard mener, at regeringen fører en farlig og hasarderet politik på dette område i modsætning til den tidligere regering, fordi vi, som han sagde, har presset et færøsk nej til EF frem nu.

Hr. Ivar Nørgaard spurgte mig i den anledning, hvad der har ligget til grund for en ændring af regeringens linje på dette punkt. Svaret er, at Færøernes lagting på forslag af landsstyret enstemmigt har vedtaget følgende beslutning:

„Landsstyret meddeler regeringen, at hjemmestyret ikke kan tiltræde færøsk medlemskab af EF.“

Denne vedtagelse kom ikke uventet. Alle-rede den 9. april 1973 vedtog lagtinget et forslag fra Færøernes landsstyre, hvori det hedder, at færøsk deltagelse i EF på de gældende betingelser, specielt med hensyn til fiskerirettighederne, ikke er tilrådelig.

Denne vedtagelse kender den tidligere udenrigsøkonomiminister naturligvis. Derefter har landsstyret arbejdet videre med spørgsmålet, og den beslutning modnedes på Færøerne, at man under de nugældende forudsætninger ikke ville lade Færøerne blive medlem af EF.

Hr. Ivar Nørgaard kender denne udvikling, men i anledning af hans spørgsmål kan det være rigtigt, at folketinget og offentligheden får en lidt mere indgående redegø-

relse for, hvad der er foregået på Færøerne med hensyn til færøsk medlemskab af EF. Jeg skal derfor tillade mig at citere fra lagtingssag nr. 44 fra denne måned:

„Landsstyret meddelte sidste forår — 1973 — regeringsmyndighederne lagtingets vedtagelse den 9. april og er derefter i møder i sommeren og efteråret 1973 med den daværende Anker Jørgensen-regering fremkommet med sine planer med hensyn til EF-spørgsmålet, nemlig ikke at blive medlem, men få en ordning, der ikke er tidsbegrænset, først og fremmest for samhandelen med EF.“

Således fremstilles sagen i landsstyrets officielle forslag til beslutning i fællesmarkedssagen. De planer, som de færøske myndigheder havde og har om ikke at blive medlem, var altså fremlagt for den tidligere regering i sommeren og efteråret 1973 og var i øvrigt kendt af offentligheden.

Efter topmødets vedtagelse om, at man skulle prøve at finde en løsning, der gjorde det muligt for Færøerne at udsætte stillingen til deltagelse i EF til efter havretskonferencen, fandt de færøske myndigheder, at tidspunktet nu var kommet, hvor de måtte beslutte sig til at sige nej til medlemskabet. Denne beslutning blev den danske regering bekendt med umiddelbart inden EF's ministerrådsmøde den 14.-15. januar 1974. Landsstyrets beslutning blev forelagt for lagtinget og vedtaget enstemmigt den 25. januar 1974.

Regeringen finder det rigtigt og i overensstemmelse med vort forhold til det færøske folk, at landsstyrets og lagtingets beslutninger må være udslagsgivende for regeringens politik i en sag, der angår Færøernes medlemskab.

Der er altså ikke tale om, at regeringen har presset et færøsk nej til EF frem. Der er tale om, at regeringen respekterer en færøsk vedtagelse. Det er altså også helt ved siden af, når det i en dagbladsoverskrift i dag hedder sådan: Ivar Nørgaard frygter, at Færøerne og Grønland nu drives til at sige nej til EF.

Færøerne drives ikke og skal ikke drives af regeringen hverken til det ene eller til det andet. Færøerne har selv besluttet.

Hr. Ivar Nørgaard sagde, at dette var en bekvem løsning for Færøerne i en akut politisk situation. Han fandt, det var en kort-